

בין הזמנים – בין الأزمان

תקציר : השנה 2035. לפני עשור, צבאה של ממשלה יהודית משיחית השלים את גירוש את כל הפלסטינים שהתגוררו מזה דורות במזרח ירושלים ובשטחים הכבושים. חלקם נמלטו למדינות אחרות, רובם מצאו עצמם במחנות פליטים בהרי יהודה. השפה והתרבות הערבית פלסטינית נעלמו מהמרחב. על חורבות הכפרים והערים הפלסטיניות הוקמו ערים יהודיות בהם גרים יהודים בלבד שזכרונם נמחק על ידי הממשלה כך שהם לא זוכרים עוד את קורבנות המלחמה ואת תמונות הגירוש הטרגיות, מעשה ידיהם, ומשוכנעים שהם חיים בארץ ישראל עוד מתקופת דוד המלך.

הערים היהודיות מוקפות חומות המאוישות ברובוטים חמושים ומצוידות במצלמות, ומיליציות של משטרת הזיכרון מסיירות ברחובות הערים וכולאות את כל מי שמאיים להזכיר או לזכור. כמה מאות פלסטינים בתפקידי שירות, שגם להם נמחק הזיכרון כדי שלא תהיה להם עילה לנקום, משמשים כמשרתים בערים היהודיות.

במדינה שולטת ביד רמה המועצה העליונה ובראשה ווסרמן, המנהיג וחברו הטוב **מיכה פלד**. השניים הם היחידים שיש להם זכרון. מיכה מתגורר בבית ערבי יפה בשכונת בת שבע עם אשתו **אסתי**, מתווכת נדלן **וינתן** בנם.

במקביל, בשנת 2023, בשכונת סילואן, באותו הבית שבו גרה משפחת פלד בהווה, חיה משפחה פלסטינית: **דאוד** האב, פעיל פוליטי הנאבק נגד הנישול, בתו הצעירה **נור**, ובתו הבכורה **אמירה**.

יום אחד, בשנת 2035, מתרחשת פריצה במערכת ההגנה על העיר ומיד לאחר מכן בנו של מיכה, **יונתן**, רואה ברחוב את **נור**, בת גילו שכדור מפלח את גופה והיא מתה. אבל איש מלבדו לא רואה את האירוע ויונתן חושד שחלם, אבל אז, מופיעה נור בחדרו, והוא נסער לגלות שזו אותה נערה שרק לפני שעות אחדות נהרגה מול עיניו. המפגש ביניהם מבלבל את יונתן והוא משוכנע שהוא חולם על נור, אבל כשיונתן מספר על כך לאביו, מיכה נבהל. הוא יודע שנור היא נערה פלסטינית שגרה בביתם בעבר ומשפחתה גורשה על ידו וכי הופעתו של זכרון זה, במקום בו הזכרונות אסורים, מסכנת את חייו של יונתן וגם את חיי אשתו. מיכה משוכנע שאויב פוליטי החדיר לבנו את הזכרון כדי לסלק אותו ממעמדו ולוקח את בנו לקליניקה למחיקת זכרונות כדי למחוק את הזכרון. לאחר המחיקה, מיכה נרגע, הוא משוכנע שהסכנה מאחוריהם. אבל יונתן שוב נזכר בנור והיא מספרת לו דברים שהוא לא ידע על הבית בו הוא גר ומערערת את תפיסתו לגבי סיפור חייו וההיסטוריה של הארץ. יונתן מתעמת

עם אביו ודורש תשובות לגבי העבר, ומיכה שמבין שהזכרון שוב הופיע לוקח אותו שוב למחיקה. אבל אז, **אמירה**, אחותה של נור, שגורשה במלחמה וחזרה כמשרתת ועובדת בקליניקה למחיקת זיכרונות, מציעה ליונתן להציל את חיי אחותה נור, באמצעות מסע לתוך הזכרון שלו. יונתן, שנור כבר יקרה מאוד לליבו, מסכים לעשות זאת ויוצא למסע בזכרונו, שם הוא חוזר לרגע לפני שנור נהרגה, ומגלה שאביו מכון אליה אקדח ומגן עליה בגופו, ודורש מאביו לא לירות בנור ולבטל את המלחמה שתבוא. מיכה מסרב אבל כשבנו מודיע לו שהוא לא מוכן לחיות בעולם שאחרי המלחמה, בעתיד, הוא לא יורה. וסרמן מופיע ודוחק בו לירות בבנו, אבל מיכה אינו מסוגל והורג את וסרמן.

המחזה מתקיים בשלושה מימדי זמן:

שנת 2035. בבית ערבי בשכונת בת שבע היהודית שהוקמה על חורבות שכונת סילואן שבמזרח ירושלים, מתגוררת משפחה יהודית לאומית - **מיכה פלד**, בעל תפקיד בכיר במועצה העליונה, אשתו **אסתי** מתווכת נדל"ן, **ויונתן** בנם הסטודנט.

שנת 2023 באותו הבית, מתגוררת משפחת פלסטינית מוסלמית הבנות **נור**, תלמידה, **אמירה** סטודנטית שנאלצה לעזוב את לימודיה ואביהן **דאוד חמדאן**, פעיל פוליטי. המשפחה מתגוררת בביתה מזה דורות רבים.

ובין הזמנים, בחריץ זכרון, נפגשים ילדי שתי המשפחות **נור ויונתן** ומנסים לממש את אהבתם, אהבה שמאיימת על הנרטיב השולט בעיר היהודית ומסכנת את הזכרון הכוזב ששולט בה.

שתי המשפחות, היהודית והפלסטינית שכל אחת מהן מתקיימת באותו הבית אך בזמן אחר, לא רואות זו את זו ולא מודעות זו לקיומה של האחרת. לכל משפחה, השפה שלה, והחפצים שלה שבני המשפחה השנייה לא רואים.

דמויות

המשפחה הפלסטינית: משפחה מוסלמית מסורתית.

דאוד חמדאן 45, אביהן של נור ואמירה. פעיל פוליטי. מובטל.

נור חמדאן 16, בתו של דאוד. ילדותית, תמימה, מלאת חן וחיים ונשית מאוד.

אמירה חמדאן הצעירה 22- בתו הבכורה של דאוד. לסבית. הבת הפחות אהובה.

אמירה המבוגרת 39- המכונה שרונה. מנקה ואסיסטנטית במרפאת הזכרון של ד"ר סמול

המשפחה היהודית: משפחה דתית לאומית.

מיכה פלד: 45 אביו של יונתן ובעלה של אסתי. מפקד משטרת הזכרון.

יונתן פלד 17, בנם היחיד של מיכה ואסתי.

אסתי פלד- 43 אשתו של מיכה ואימו של יונתן. מתווכת נדלן.

דמויות נוספות:

ד"ר סמול – 50 מנהלת מרפאה פירטית למחיקת זיכרונות. זכרונה לא נמחק. החילונית היחידה.

סורמן – 55 המפקד העליון, יו"ר המועצה העליונה. אדריכל המלחמה. דתי לאומי.

תמונה 1 - בתים

שעת בוקר בשנת 2023 ושנת 2035 במקביל. במרכז הבמה סלון ביתן של שתי המשפחות ובו שולחן אוכל ופינת מטבח המשמשות את שתיהן. משמאל לסלון שני חדרי שינה - האחד של נור ויונתן במקביל והשני של דאוד אסתי ומיכה במקביל. מצד ימין של הסלון חדרה של אמירה וחדר אמבטיה המשרת את שתי המשפחות.

(אסתי מיכה ויונתן מדברים עברית. דאוד נור ואמירה מדברים ערבית)

נור יוצאת מחדר השינה שלה לסלון. היא לבושה במדי בית הספר, שערה פזור והיא נועלת נעלי בית ורודות ומהמהמת שיר ערבי פופולרי. היא שמה פינג'אן על הכיריים וממשיכה לחדר האמבטיה ועושה פיפי. מדיחה את המים. מצחצחת שיניים.

מיכה, יוצא מחדר שינה אחר, לבוש בוקסר וטריקו קצר. מרתיח מים בקומקום וממהר לאותו חדר אמבטיה. גם הוא עושה פיפי. מצחצח שיניים.

השניים מצחצחים שיניים אחד ליד השנייה ובוחנים את פניהם במראה. נור עושה לעצמה פרצופים, מיכה מביט בעצמו ברצינות תהומית. (הם לא רואים אחד את השנייה) אמירה נכנסת לבית עם שקית פיתות, היא לבושה בבגד מסורתי וחיג'אב על ראשה. פניה רציניות. היא מורידה את הפינג'אן מהכיריים, שמה על מגש עם שלושה ספלים ופיתות ומניחה על השולחן.

אמירה: (בערבית) אבא, נור. הקפה מוכן.

היא מקבלת הודעה, מוציאה את הטלפון שלה וממהרת לחדרה, סוגרת את הדלת. אסתי יוצאת מאותו חדר ממנו יצאו מיכה ודאוד. היא יחפה ולבושה בחליפה עסקית, על שערה שביס אופנתי. היא מחפשת משהו.

אסתי: איפה הטלפון שלי? מישהו ראה?

מיכה: (מחדר האמבטיה. מתגלח). בסלון. ליד הספרים.

אסתי מוצאת את הטלפון שלה. מסתכלת על הודעות.

אסתי: (בקול) יונתן, הקבוצה מלאה לגמרי.

קולו של יונתן (נשמע מהחדר ממנו יצאה נור) אמרתי לך אמא? דקה מתארגן ובא

אסתי לוקחת שלוש כוסות ושמה בכל אחת כפית נס קפה.

דאוד, לבוש למחצה, יוצא בפיהוק מהחדר ממנו יצאו אסתי ומיכה והולך לעבר חדר האמבטיה.

נור יוצאת מחדר האמבטיה. היא יפה. הם נפגשים במרכז הסלון.

נור: (בערבית) בוקר טוב אבא.

דאוד: (מחייך) בוקר טוב בת יפה שלי.

נור הולכת לחדר שלה. בדרך חוטפת מהפיתה שאמירה שמה על השולחן.

דאוד נכנס לחדר האמבטיה שבו מיכה מתגלח. הוא משתין.

מיכה מנגב פנים, יוצא מחדר האמבטיה.

אסתי מוזגת מים לכוסות הקפה. מוציאה עוגיות מקופסא ומניחה הכל על השולחן

מיכה: בוקר טוב

הוא מדגדג אותה באהבה, היא מצחקקת. הם מתנשקים.

אסתי: הקפה מוכן

מיכה: כבר בא.

הוא הולך לחדר ממנו יצא ואסתי מתיישבת לשתות קפה.

בחדר האמבטיה דאוד מצחצח שיניים.

מיכה: (יוצא מחדר השינה - שתי עניבות בידו) איזה לבחור?

אסתי: הכחולה.

יונתן יוצא מחדרו שהוא גם חדרה של נור. מחייך. הוא צעיר, ויפה מראה. לובש ג'ינס

מהם משתלשלות ציציות, וחולצה לבנה. כיפה על ראשו.

יונתן: בוקר טוב אבא.

מיכה: בוקר טוב.

מיכה מניח יד אוהבת על כתף בנו, וחוזר לחדר השינה שלו ושל אסתי.

יונתן מתיישב מול אמו ושותה קפה.

יונתן: למדתי הכל בעל פה, ליתר בטחון (מחייך) אני קצת מתרגש.

אסתי: יהיה בסדר יונתן, הם ימותו עליך.

מיכה נכנס, לבוש חליפה. אסתי מסדרת את העניבה שלו.

מיכה מתיישב ליד יונתן, שותה קפה, קורא עיתון.

נור נכנסת, תוך כדי הליכה, שמה סרט בשיער. שותה קפה בעמידה.

יונתן: כמה באים?

אסתי: עשרה איש. מהשפלה.

נור: אמירה, יאבא, אני הולכת לבית ספר.

דאוד (יוצא מהאמבטיה) תהיי זהירה נור. יש חיילים בחוץ.

נור: אני תמיד זהירה יאבא..

היא מנשקת את אביה והולכת. הוא מחייך אחריה – הוא מת עליה.

דאוד: אמירה

אמירה יוצאת מחדרה.

דאוד : אני אחזור מאוחר

אמירה(בתקווה) מצאת עבודה?

דאוד: (כעוס) אמרתי לך שאני מחפש.

הוא לוקח את התיק שלו ויוצא מבלי לנשק אותה. אמירה מתיישבת לשתות קפה.

אסתי: (ליונתן) אתה מוכן?

יונתן: כן. בואי אמא, ניתן בראש.

יונתן קם

מיכה: בהצלחה.

הוא מסדר לבנו את החולצה ומעביר יד בשערו. רגע אינטימי ביניהם.

יונתן: תודה אבא.

אסתי לוקחת את התיק שלה והם יוצאים.

הטלפון של מיכה מצלצל, הוא עונה ועל המסך הגדול נראה משרד , במרכזו שולחן עץ

גדול, ומאחוריו יושב יו"ר המועצה העליונה וסרמן 55: פניו נאות, הוא כחול עיניים וזקנו

מוקפד. כמעט ואפשר להריח את האפטר שייב הלימוני והיקר שלו. על ראשו כיפה

בהירה, הוא במדי צבא מגוהצים, על דש חולצתו סמל המנורה, מאחוריו דגל ישראל.

וסרמן: בוקר טוב מיכה.

מיכה: בוקר טוב המפקד

וסרמן: לפני דקות מעטות הובא לידיעתי שהתגלתה פריצה בחומת הזכרון

מיכה: (נבהל) איפה?

וסרמן: בנ..צ 48. אני מבקש שתעזוב הכל, ותטפל בזה מיד.

מיכה: כן המפקד.

וסרמן: סומך עליך. עדכונים ישירות אלי, כל שעה.

השיחה מתנתקת. המסך משחיר. מיכה שותה עוד שלוק קפה, לובש את הז'קט שלו

ויוצא מהבית .

אמירה פושטת בתנועה מהירה את השמלה , מוציאה מתיקה צרור בגדים. לובשת

במהירות גופיה שחורה ומכנסים צמודים מביטה על עצמה במראה ואז שבה ולובשת את

השמלה הרחבה, מתקנת את החיג'אב, ויוצאת מהבית.

תמונה 2 – רחובות שכונת בת שבע 2035

אסתי ויונתן מובילים ברחובות העיר סיור של רוכשי דירות פוטנציאליים. (רובם דתיים)

דגלי ישראל מתנוססים על גגות הבתים. מרחוק ניתן לראות אורות קטנים מהבהבים

שהם אורותיה של החומה החכמה הבלתי נראית. מצלמות שממוקמות בכל מקום בעיר ועוקבות אחרי עוברי האורח.

אסתי: (מחייכת חיוך רחב) שלום, לכולם ולכולן, וברוכים הבאים לבת שבע, עירנו. משמח לדעת שכל כך הרבה אנשים מתעניינים בקניית בית בעיר. שמי אסתי פלד, מנהלת סוכנות הנדל"ן פלד יהודה וגולן, וגם אמא של יונתן. אתם יכולים להניח את התיקים, איש לא גונב כאן דבר, כולנו אחים, עם אחד. (מביטה ביונתן) בבקשה יונתן. יונתן(מתרגש) אספר לכם מעט על ההיסטוריה של העיר שלנו. העיר בת שבע הוקמה שנה לאחר הניצחון הגדול על המורדים וחוגגת כיום 17 שנה להיווסדה. השכונה נבנתה בחלק המזרחי של העיר, על שטח ההיסטורי של עיר דויד. במערב העיר, (מצביע) אתם רואים ריאה ירוקה ענקית עם מתקנים לילדים, פינות התרגעות ותפילה, ומרכז לחגיגות ברית מילה וחתונות, כמו כן, יש מרכז ספורט חדיש ומאובזר שהרי אנו יודעים היטב שנפש בריאה בגוף בריא.

אסתי: השירותים העירוניים הם ברמה גבוהה מאוד. הקמנו כאן בתי כנסת נהדרים לכל העדות, אוניברסיטה טכנולוגית ששמעה יצא למרחוק ומערכת חינוך ששמה דגש על מורשת אבל לא מתעלמת מהנפש הסקרנית של הילדים שזוכים להשתמש בחמשת החושים שלהם בעודם מפתחים את החוש השישי- החוש היהודי. (צוחקת). אה, ולכן הנשים, יש קניון מפואר ובו כל החנויות הנחשקות, ספרייה ענקית, מרכז ספא מפנק מאוד עם טיפולי פנים ומסאז' וחוגים נפלאים וכל זאת בהפרדה מלאה.

יונתן: כל בני העיר מסיימים מבחני השמה וניהול, כולם ללא יוצא מן הכלל, משרתים בצבא המועצה העליונה, ולאחר מכן, יוצאים ללימודים גבוהים.

אסתי: ולאחר מכן בעזרת השם הם מתחתנים מקימים משפחות. עבור המתקשים בהבאת ילדים לעולם, הקמנו בהשקעה עצומה מרכז פריון עתיר משאבים והתהליך אינו עולה גרוש.

הטלפון של אסתי מצלצל.

אסתי: סליחה, אני מוכרחה לענות לזה. יונתן, תמשיך.

מחייכת ומתרחקת.

יונתן: כל הבתים בעיר הם בעלי ממשק טכנולוגי מותאם לשינויי האקלים ומערך סינון אוויר מתקדם והעיר עצמה מוקפת בחומה חכמה, בלתי נראית כמובן, שפותחה במעבדות הטכניון. החומה מצוידת באלפי חיישנים שקולטים כל שינוי בתנועה, בטמפרטורה ואפילו בכוונות של המורדים הבודדים שנותרו וגרים כמו חיות במערות בהרים.

שלושה חיילים חמושים חולפים ברחוב. על מדיהם סמל המנורה. נעליהם המסומרות

נוקשות על הכביש.

יונתן: הבטחון האישי בעיר הוא מהגבוהים בעולם, האלימות ברחובות מוגרה לחלוטין.

החיילים נעלמים.

יונתן: שנמשיך?

הקבוצה ממשיכה ללכת בעקבותיו. לפתע, נשמעת נביחת כלבים, נשמע מואזין. יונתן נדרך. אף אחד קבוצת הקונים לא מבחין בזה ולא שומע דבר. נור נכנסת לבמה בריצה.

נור (צועקת) בערבית: 'יאבא.. יאבא.. (צועקת) איפה אתה? האדא פח' (זו מלכודת) יונתן מביט בה, מופתע. היא ממשיכה לרוץ. נור(צורחת) יאבא.

לפתע נשמעת ירייה. יונתן נבהל. נור נופלת ממש לרגליו מתבוססת בדמה. יונתן מביט בה המום.

דאוד נכנס לבמה בריצה, מבוהל. הוא לא רואה את יונתן או את אנשי הקבוצה שגם לא רואים אותו ואת נור.

דאוד (צועק): נור

דאוד ממחר אליה, על פניו הבעת אימה. הוא מסיט את שערה מפניה, מנשק אותה ואז הוא זועק.

דאוד: לא לא לא...

הוא מרים אותה בזרועותיו ויוצא מהבמה בריצה. יונתן עומד שם מבולבל. אסתי מגיעה, חייכנית. מבחינה שבנה עומד בצד ומביט בדבר מה שהיא לא רואה.

אסתי: (בשקט) יונתן?

יונתן: (מוטרד) מה זה היה? ראית?

אסתי: מה?

יונתן: הבחורה שרצה.. שירו בה.

אסתי: לא ראיתי שום דבר.

יונתן: (מופתע) לא ראית גם את האיש שצעק ולקח אותה?

אסתי: לא

יונתן: אבל שמעת יריה

אסתי: לא

יונתן: איך זה יכול להיות? אני לא מבין...

הוא מביט בקבוצה ורואה שהם מסתכלים עליו בחשש.

אסתי: אתה בסדר?

יונתן: כן כן. אני בסדר.

אסתי: בטוח?

יונתן: כן.

אסתי (לקבוצה. בחיור) נמשיך כעת לביקור בדירה לדוגמא... שם גם תקבלו כיבוד קל

ולימונדה קרה.

היא מובילה את הקבוצה עד שכולם יוצאים מהבמה. יונתן שהולך אחרון, מסובב את ראשו, אבל לא רואה כלום.

תמונה 3 - בין הזמנים ובתים בעבר ובהווה

לילה. החדר של נור מואר באור ירח כסוף, מעט חלומי. היא נכנסת לחדר, שמה מוסיקה בטלפון הנייד שלה, נעה בתנועות ריקוד, מצחקת, ואז מתיישבת על המיטה, שממנה מזנק יונתן בצעקה, לובש בוקסר ועירום בחלק גופו העליון. נור נבהלת, צועקת ויוצאת מהחדר.

יונתן: היי...חכי...

יונתן ממחר אחריה, לסלון שבו אווירה ריאליסטית, שונה לחלוטין מאווירת החלום שבחדרו ובו יושב מיכה ליד השולחן, מרוכז מול המחשב שעל המסך שלו נראית העיר מלמעלה, מצילום רחפן צבאי, ומספרים ונקודות ציון כתובים עליהן. יונתן לא רואה את נור שעומדת שם מבולבלת ומסתכלת לחדר שלה. גם מיכה לא.

יונתן: אבא, ראית מישהי שיצאה מהחדר שלי?

מיכה(מופתע) לא

יונתן: מישהי היתה בחדר שלי, ישבה עלי ואז ברחו... (מבולבל)

מיכה(מחייך) חלמת. תחזור לישון בן. מאוחר כבר.

יונתן משתכנע שחלם. חוזר לחדר שלו. מביט סביבו בחשש. מתיישב על המיטה, היא ריקה. חוזר לישון.

דאוד נכנס הביתה. רואה את נור.

דאוד: למה את לא ישנה?

נור: יאבא, ש מישהו בחדר שלי.

דאוד נבהל, ממחר לחדר שלה. פותח את האור, מביט פנימה. יונתן שוכב במיטה עם עיניים פקוחות אבל דאוד לא רואה אותו.

דאוד: אין אף אחד (מחייך)

נור: בטוח?

דאוד: תסתכלי בעצמך.

נור מתקרבת בחשש לחדר שלה ומסתכלת פנימה, רואה את יונתן שרואה אותה ומיד מזנק.

יונתן: חכי.

נור נסוגה אחורה ויונתן לא רואה אותה יותר. היא מבולבלת.

דאוד: רואה? אין אף אחד. בטח חלמת. לכי לישון. מאוחר. אחותך חזרה מעבודה?
נור: (מוטרדת) כן. היא כבר ישנה.

דאוד: גם אני הולך לישון. לילה טוב חמודה.

דואד חולף על פני הסלון בו יושב מיכה, הולך לחדרו וסוגר אחריו את הדלת. נור נכנסת לחדר שלה, מתקרבת ליונתן במהירות וצובטת אותו בכל הכוח שלה.

הוא צורח.

יונתן:(בעברית) איי. משוגעת. זה כואב.

נור: מה? אתה יהודי?

יונתן: בטח.

היא נסוגה אחורה.

יונתן: את מפחדת ממני?

צוחקת.

יונתן : למה את צוחקת?

נור(בעברית)כי אני חולמת שאני נכנסת לחדר שלי ובחור יהודי עם רגליים שעירות ורזות שוכב במיטה שלי, ואני נבהלת וקוראת לאבא שלי והוא מסתכל בחדר ולא רואה אף אחד אבל אני עדיין רואה את הבחור שחושב שאני מפחדת ממנו ואני מספרת לו בעברית על החלום שלי.

יונתן צובט אותה. היא צורחת.

נור: למה?

יונתן: כדי שתתעוררי.

פאזזה.

נור: אתה עוד פה.

יונתן: מה זה אומר?

נור: שזה חלום שלך...נתקעתי בחלום שלך.

יונתן: בטוח?

נור: בטוח. (צוחקת) תאמין לי שאני לא חולמת על יהודים במיטה שלי.

יונתן מביט בנור בעניין.

יונתן: כבר פגשתי אותך בבוקר, הייתי ברחוב וראיתי אותך, רצת מהר, צעקת משהו. חשבתי שזו הזיה אבל ...

נור: אני לא הייתי בבוקר ברחוב ולא צעקתי כלום ולא ראיתי אותך. תשמע, לא טוב לי בחלום שלך, אני רוצה לצאת ממנו ועכשיו.

יונתן מסתכל עליה, היא יפה. הוא מחייך. יש לו חיוך חמוד.

יונתן: למה? אולי עוד יקרה לך משהו נחמד אצלי בחלום.

נור: אתה מפלרטט איתי? (צוחקת)

יונתן: מה יש? אני לא מספיק טוב לך?

נור: אתה לא הטיפוס שלי.

יונתן: ואת? נראה לך שאת הטיפוס שלי?

נור: כנראה שכן, הבאת אותי לחלום שלך, לא?

הוא נבוכ.

יונתן: תגידי, מה זה המבטא שלך? חכי..אל תגלי. תני לי לחשוב.. דרום אמריקה. ארגנטינה

נכון? הרבה יהודים הגרו לשם מפולין.

נור: כן ברור, באתי מפולין נסעתי לארגנטינה ואז גמרתי פה במיטה. הגיוני בסך הכל.

יונתן: העברית שלך טובה יחסית לעולה חדשה

נור: טמבל. העברית שלי מחורבנת אבל בחלום שלך אתה לא מבין אותי, אז סדרת לך

שאדבר עברית טובה. תקשיב, תחזור לישון ובבוקר תשכח אותי בעזרת אללה.

יונתן: דווקא נעים לי בחלום הזה. לא רוצה לגמור אותו. אני סקרן לדעת מה עוד יקרה.

נור: אני לא סקרנית בכלל. תעשה טובה, תחלום על מישהי אחרת אני בטוחה שתצוץ לך

במקומי אחת שתשמח להיות אתך. סבבה?

היא מכבה את האור ונכנסת למיטה. ואז גם יונתן נכנס, נשכב לידה.

נור נבהלת ובוועטת בו והוא נופל מהמיטה. המום

נור: השתגעתי?

יונתן קם מיד. נור קמה ועומדת מולו.

יונתן: מה קורה לך? זו המיטה שלי.

נור: לא. היא שלי ואתה לא ישן איתי!

יונתן: אז איפה את רוצה שאני אשן?

נור: על הריצפה

יונתן: תשני את על הריצפה

נור: היא קשה וקרה, לא בא לי.

יונתן: גם לי היא קשה וקרה.

פאזזה.

יונתן: אני מציע שמי שזה חדר שלו, ישן על המיטה. האורח מהחלום ישן על הריצפה,

נור: אני גם בחלום לא ישנה על הריצפה. ברור?

יונתן: תראי, לא יודע מה הולך פה אבל אם תבעטי אותי מהמיטה, לא ארדם ואז החלום שלי

לא יגמר לעולם ואת תתקעי איתי. (מחייך) אז אני מציע שנשכב שנינו במיטה, בשקט, בלי

בעיטות ונלך לישון.

פאזזה

נור: אוקי, אבל אתה לא נוגע בי. ברור?

יונתן: אם אני נוגע בך , זה לא באמת.

נור: עכשיו גם פרויד אתנו בחלום? לא מספיק צפוף?

נור נכנסת למיטה. יונתן מכבה את האור ונכנס אחריה. הם שוכבים בשקט זה ליד זה.

יונתן: אם אני חולם עלייך, אז על מה את חולמת?

נור: לא ענייך.

נור צוחת

יונתן: מה?

נור: הרגליים שלך קרות. אל תגע בי

יונתן: טוב טוב. סליחה.

שתיקה.

יונתן: את ישנה?

נור: נו, מה עכשיו?

יונתן: קוראים לי יונתן, זה אומר לך משהו?

נור: למה שיגיד לי?

יונתן: אני כמעט בטוח שפגשתי אותך

נור: לא נפגשנו. שקט כבר.

שתיקה.

יונתן: אבל את ממש מוכרת לי. איך קוראים לך?

נור: מה, לא סדרת לי שם בחלום שלך? לא יפה.

יונתן: בחלום אני שואל. נו?

היא לא עונה.

נור: אם אגיד לך תשתוק ותיתן לי לישון למה נמאס לי ממך באופן טוטאלי וגלובאלי?

יונתן: כן.

נור: איסמי נור.

יונתן מזנק המיטה , פותח את האור.

יונתן: זו כן את. (נרגש) מישהו צעק את השם שלך.

נור: את השם שלי?

יונתן : כן, הייתי ברחוב, בסיוור נדל"ן עם אמא שלי, ואז פתאום את חלפת על פני בריצה,

היית מבוהלת נורא, צעקת יאבא יאבא...ועוד משהו צעקת. לא הבנתי. ..מה זה יאבא?

נור: אבא. ואז מה קרה?

יונתן: באיזה שפה זה?

נור: ערבית. מה קרה אחרי?

יונתן: מה זה ערבית?

נור(לחוצה) תגיד לי מה קרה.

יונתן: מישהו ירה...

נור: על אבא? ירו על אבא?

יונתן: לא על אבא.

נור: אז על מי?

יונתן: (נבהל). לא חשוב.

נור: עלי?

יונתן מהנהן.

נור: אתה מפחיד אותי.

קמה. מביטה בו ופונה לצאת במהירות.

יונתן: חכי.

אבל היא לא מחכה ויוצאת מהחדר לסלון. שם מיכה עוד עובד. היא חסרת מנוחה.

יונתן יוצא מחדרו, טרוד. מביט כה וכה. מחפש את נור.

מיכה: מה אתה עושה?

יונתן: אבא, הבחורה שהיתה אצלי עכשיו בחדר..

מיכה: זו שחלמת עליה?

יונתן: כן, קוראים לה נור. שוב ראיתי אותה ואני משוכנע שהיא הבחורה שראיתי הבוקר

ברחוב.

מיכה: לא הבנתי.

יונתן: כשהייתי הבוקר בסיור עם אמא, פתאום היא הופיעה בריצה, צעקה יאבא יאבא ואז ירו

בה ומישהו בא, גבר, ראה שהיא מתה, צעק משהו ואז הרים אותה ונעלם. חשבתי שאני

הוזה, אבל עכשיו פתאום היא באה לחדר שלי..

מיכה: איפה היא עכשיו?

יונתן: לא יודע. היא ברחה מהחדר ונעלמה.

מיכה נבהל. יונתן מבחין בזה.

יונתן(מפוחד) אבא, זה זכרון פולשני?

מיכה: שששש. אני חושב שכן.

יונתן: להעיר את אמא?

מיכה: לא לא. עדיף לא להדאיג אותה.

יונתן: מה נעשה?

מיכה מהרהר.

מיכה: יש דרך לטפל בזה. תתלבש מהר ונצא.

יונתן מהסס לרגע.

יונתן: ומה אם יגלו?

מיכה: (מחבק את בנו) אל תדאג בן. הכל יהיה בסדר.

יונתן הולך לחדרו. מיכה הולך כה וכה. טרוד.
 נור המפוחדת מתקרבת לחדרה ומציצה פנימה בזהירות. היא רואה את יונתן שמתלבש.
 הם מסתכלים זה על זה, שניהם מפחדים,
 אמירה חומקת לתוך הבית בשקט, הנעליים שלה בידיה. הולכת לחדרה. נור ממחרת
 אליה.
 נור: אני רוצה לישון אתך.
 אמירה: תגדלי כבר.
 נור: בבקשה
 אמירה נאנחת והן הולכות לחדרה. חולפות על פני מיכה שלובש ז'קט ומחכה לבנו. הן
 נכנסות לחדר של אמירה.
 יונתן יוצא מחדרו לבוש. מיכה לוקח מפתחות, ממחר לדלת. יונתן לא זז.
 מיכה: מה קרה?
 יונתן: שוב ראיתי אותה.
 מיכה: איפה?
 יונתן: היא הציצה לחדר שלי.
 מיכה: היא פה עכשיו?
 יונתן: לא
 מיכה: בוא.
 יונתן: אבל אבא..
 מיכה: עכשיו!
 הם יוצאים מהבית.

תמונה 4 – קליניקה (2035)

קליניקה מוזנחת. על שולחן מט לנפול יש מחשב מיושן, מיטת טיפולים ישנה מברזל
 עומדת בפנינת החדר, בצד זרוקים קרטונים וספרים, הקירות מתקלפים והכל משדר
 הזנחה. על הקיר פוסטרים ישנים של להקות קיור ורדיו הד.
 ד"ר סמול, מוזנחת כמו הקליניקה שלה. לובשת שמלה צבעונית, שרשראות כל מיני
 וצמידים בסגנון שנות השבעים בקיבוץ, יושבת ומתחקרת את יונתן שיושב מולה. מיכה
 מודאג עומד מעליו, מדי כמה שניות הנייד שלו מטרטר והוא מביט בהודעות.
 בפנינת החדר, עובדת ניקיון, לבושה בבגדים פלסטיניים מסורתיים, חג'אב מכסה את
 שיערה וסינר מגוחך קשור לשמלתה. גבה למתרחש והיא שוטפת מבחנות.
 סמול: איפה היית שראית אותה בפעם הראשונה?
 יונתן: ברחוב שבטי ישראל, בסיור מכירת דירות עם אמא.

ד"ר סמול: אמרת שראית גבר שקרא בשמה ורץ אחריה, שמעת את השם?
 יונתן: הוא צעק - נור. שזה השם של הבחורה שהיתה אצלי בחדר.

המנקה נדרכת. לרגע היד שלה רועדת.

סמול: אתה נהדר יונתן. ראית מי ירה בה?

יונתן: לא. היורה היה מחוץ לזכרון.... אבל היא נפלה ממש לידי...ראיתי אותה...את הפנים שלה. העיניים שלה היו פקוחות, מסתכלת ישר עלי, כאילו היא מבקשת משהו ממני.

(נבהל) רגע, יזרקו אותי לכלובים?

מיכה: לא לא (מרגיע) אל תדאג. אני לא אתן לזה לקרות.

יונתן: מה נעשה אבא?

מיכה: יונתן, חכה לי בחוץ בבקשה.

יונתן מהסס.

מיכה: בקשתי שתחכה לי בחוץ.

יונתן יוצא.

מיכה: היתה פריצה בחומה החכמה. אני חושב שהחדירו זכרון ליונתן.

סמול: מי?

מיכה: (מהרהר) מוזס מנסה כבר הרבה זמן להרחיק אותי מעמדת השפעה במועצה ולהכניס אנשים שלו.

סמול: וסרמן לא יגן עליך? אתם חברים ותיקים.

מיכה: (מגחך) זה לא הווסרמן של פעם, הוא נחלש והפך פרנואיד ומוזס מנצל את זה.

סמול מצחקקת.

מיכה: (מתכעס) מה מצחיק אותך?

ד"ר סמול: להחדיר זכרון אסור לבן של מפקד משמרות הזכרון, מלזלך.

מיכה: את חייבת למחוק ליונתן את הזכרון הזה. הם לא יספיקו להגיע אליו ואני אדווח

שהיתה תקלה טכנית שמוזס אחראי עליה ונגמור עניין.

סמול: אחרי כל הבלגן שעשו לי משמרות הזכרון שלך? אין סיכוי.

מיכה: אני אדאג שהם לא יגיעו אליך שוב.

סמול: מצטערת, לא רוצה להסתכן.

מיכה: את מבינה שבכל רגע אני יכול לדווח על בית המטבחיים שהקמת פה.

סמול (צוחקת) ואז מי יעשה בשבילך את כל הפלות הזכרון המטונפות שלך?

מיכה: אני עזרתי לך לחמוק מהמחיקה, וככה את גומלת לי?

פאוזה.

סמול: חמישים אלף במזומן.

מיכה: נשארתי חזירה.

סמול: (מחייכת) זה הפיצוי שלי. (פאזזה) אני מזכירה לך שלמחיקה מהירה יש תופעות לוואי . של בלבול, חוסר אוריינטציה, כאבי ראש ותחושת רעב.

מיכה: כן כן, אני יודע. אני רוצה שיונתן ישכח גם את הביקור שלנו אצלך.

סמול: אוקי, אשתיל לו זכרון נחמד כדי שלא יהיה לו ריק. מה הוא אוהב לעשות?

מיכה: להיות בחברותא בבית הכנסת, לצפות בכדורגל לאומי. לפעמים שותה קצת בירה.

סמול: (סרקסטית) בחור פרוע. קדימה, תכניס את הבן שלך.

מיכה מסתכל בחשש על שרונה.

מיכה: ומה איתה? היא ראתה מה הולך פה ושמעה כל.

סמול: (מחייכת) מחקו לה את הזיכרון מזמן. אבל אני שכללתי אותה. שרונה, בואי רגע.

המנקה מתקרבת.

סמול: היא הספוטיפיי הפרטי שלי והיא שרה נפלא. רוצה לשמוע? תקשיב. שרונה. שיר

מספר 13

שרונה (שרה) אומרים לנו שיש סקס אחר, הביאונו לכאן. אנחנו עייפים מאוד, מנשינו הבתולות..

סמול שרה בעיניים עצומות ובכוונה גדולה עם שרונה.

מיכה: (קוטע אותן) איך אמרת קוראים לה?

סמול: שרונה.

מיכה: לפני שרונה. מה היה השם האמיתי שלה?

סמול: היא לא יודעת. מחקתם לה את הזכרון. שכחת?

מיכה: מאיפה הבאת אותה?

סמול: קניתי אותה מאישה אחת שהיא ניקתה אצלה.

מיכה מתקרב אל שרונה. מביט בפניה.

מיכה: מה שם אביך?

שרונה: לא זוכרת

מיכה: יש לך אחות?

שרונה: לא זוכרת

סמול: (מתעצבנת) מה העניין מיכה? שרונה היא היחידה שמענגת אותי במדינה המשעממת

שהקמתם פה. בשביל זיון צריך להתגנב עמוק מתחת לאדמה ואני זקנה מידי בשביל זה, על

כל תענוג קטן, מקבלים קנס. אין מסיבות, הקולנוע מת וכולם שרים שירי ניצחון ורוקדים

במעגלים, גברים לחוד ונשים לחוד, תאמין לי, מרוב הפרדה אני לא מבינה איך נולדים פה

ילדים. אלמלא הקנאות שלכם, הייתי זוכה כבר בנובל, אבל לא, הייתם חייבים להשמיד גם

את מכון וויצמן. ברור, אנשים עם חלוקים לבנים שאומרים שהאדם בא מהקוף, מפחידים

מאוד. ותגיד, יש לך מושג כמה עולה רבע גרם קוק? שערורייה. אז באמא'שך, תעזוב את

שרונה שלי, תכניס את הבן שלך כבר ונגמור עם זה.

מיכה: ומה נגיד לו?

סמול: שהמורדים מנסים להחריב את האתוס הלאומי להשמיד אותנו וכל הג'אז המקושקש הזה שאתם מספרים לכולם.

מיכה מעיף בה מבט זועם.

מיכה: אני לא רוצה להפחיד אותו.

היא צוחקת.

סמול: אתה מוכרח. אחרת הוא לא יסכים למחיקה.

מיכה: תשאירי את זה לי, יהיה בסדר. הוא יסכים.

סמול: איך שאתה רוצה.

מיכה: ומה אני עושה עם אשתי? יונתן ספר לה על הזכרון שלו.

סמול: אתה די תליתי היום. (מצחקקת) אתה רוצה שאסתי תשכח את השיחה אתו?

מיכה: כן. אני חייב להגן גם עליה.

סמול מחטטת בארון, מלא דברים נופלים. מוציאה צנצנת גלולות.

סמול: שים לה אחד בקפה, וזהו. (מחייכת) זה בחינם. עלי.

מיכה שם את הצנצנת בכיס. פותח את הדלת.

מיכה: כנס בן.

יונתן נכנס.

מיכה: אז ככה יונתן, אחרי שיחה עם הדוקטור, הגענו למסקנה שאכן מדובר בזכרון פולשני, והדרך הטובה ביותר להפטר ממנו תהיה מחיקה מיידית וחד פעמית.

יונתן: איך הזכרון הזה הגיע אלי בכלל?

מיכה: זה מה שמכנים זיכרון יתום. הוא מופיע פתאום, בודד וחסר הקשר בסייבר ונצרב בתודעה שלנו. זה מקרי בהחלט.

יונתן: (לסמול בחשש) איך את עושה את המחיקה?

ד"ר סמול: אני מרדימה אותך בעזרת זריקה פשוטה ואז מחברת את האונה הימנית שלך שבה מאוחסנים הזכרונות לדרייב, וזהו, נמחק מיד.

יונתן נראה מפוחד.

יונתן: ואם תעשי טעות ואני אהיה משותק? או עיוור? אבא, אני לא רוצה שהיא תתעסק לי במוח. אני אשתוק, מבטיח! אף אחד לא ידע כלום.

מיכה: לא!

יונתן נבהל

מיכה: סליחה שצעקתי. מצטער. השתיקה לא תשמור עליך. יש אמצעים מתקדמים ליירוט זכרונות ובמוקדם או במאוחר יתרגטו את הזכרון ויגיעו אליך ואז אני לא אוכל להגן עליך, יונתן: להגן ממי? אמרת שזה זכרון יתום. מקרי. אז אין בעיה, נלך יחד לתחנה ונדווח על הזכרון, אתה המפקד שלהם, הכל יהיה בסדר.

מיכה במצוקה.

מיכה: בן, אלו המורדים שהחדירו לך זכרון.

סמול מגחכת בסתר.

יונתן: המורדים? (נבהל) למה?

מיכה: המטרה שלהם היא לתעתע בתודעת המציאות שלנו, לבלבל את העובדות ולפגוע במדינה שלנו. לפגוע בי.

יונתן: אני לא רוצה שיפגעו בך אבא וגם לא במדינה שלנו.

מיכה מחבק את בנו.

מיכה: אז תעשה את זה, בשבילי?

יונתן מהנהן.

סמול: (ליונתן) בוא, תשכב כאן. שרונה, תעזרי לו בבקשה.

שרונה מטפלת ביונתן עוזרת לו לשכב, וממחברת לראשו אלקטרודות.

סמול: ששש. אל תדאג. זה לא יכאב.

שרונה מחטאת ומזריקה ליונתן.

החדר מחשיך. סמול, שרונה ומיכה הופכים לצללים.

על מסך, בהילוך אחורי, נראים קרעי הזכרון של יונתן מהמפגש עם נור בחדרו, ואז עוד אחורה לרגע בו ראה אותה ברחוב רצה, צורחת ואז נפגעת מכדור. לעיניה שמביטות בו בתחינה. לאביה שרץ אליה. לאט לאט נעלמות התמונות, ואז חושך.

תמונה 5 – בתים

שעת שחר. מיכה שותה קפה. נושם עמוק ומתקשר. על המסך עולות פניו של וסרמן

היושב במשרדו. הוא נראה דרוך ומתוקתק כמו בשעת יום.

וסרמן: כן, פלד.

מיכה: אני שמח להודיע לך שהעניין טופל. זו היתה תקלה טכנית בחיישני החומה.

וסרמן: אתה בטוח?

מיכה: כן. עשרות משתפ"ים נחקרו, גם במחנות ובכלובים. לא יורט זכרון.

וסרמן: עבודה מצויינת פלד.

מיכה: תודה המפקד. ועוד דבר המפקד –

וסרמן: כן. מה מטריד אותך?

במהלך שיחתם, אמירה נכנסת בשקט רב הביתה, שערה גלוי, ובגדיה צמודים. היא

מורידה את נעליה וממהרת לחדרה, סוגרת את הדלת.

מיכה: התקלה הטכנית נגרמה מפגיעה של מי גשמים במערכת החשמול התת קרקעית של החומה. (פאזזה) התקלה לא מקרית. המפקד.

הוא משתתק.

וסרמן: דבר! פלד.

מיכה: מוזס. למרות שהוא אתנו מתחילת הדרך, ואין ספק שהוא נאמן לה, הזדקן ולא שולט בטכנולוגיה החדשה ולא מבין אותה ומסרב להכניס יועצים שכן מבינים. אסור שחומת הזכרון תפגע בגלל האגו שלו. אני חושש שצריך להחליף אותו. היום זו תקלה, מחר חבלה.

וסרמן: אני מסכים אתך פלד. יטופל.

המסך משחיר.

מיכה מחייך לעצמו. מהחדר הסמוך נשמע שעון מעורר. מיכה קם בזריזות, מרתיח קומקום, שם בכוס כפית נס קפה, מוציא מכיסו את הצנצנת עם הכדורים שסמול נתנה לו, מוציא ממנה גלולה, רגע מהסס ואת מכניס את הגלולה לכוס ואת הצנצנת מחזיר לכיס, ושופך מים רותחים לכוס ומערבב את הקפה.

אסתי נכנסת במצב רוח טוב לבושה למחצה.

אסתי: (קוראת) יונתן, קום. יש לך מבחן היום.

מיכה: הכנתי לך קפה.

הוא מגיש לה את הכוס.

אסתי: תודה.

היא רוצה לשתות. מיכה מביט בה בדריכות. אבל אז הטלפון שלה מצלצל. היא מניחה את הכוס מבלי ששתתה ועונה.

אסתי: כן, כן, נהדר. אני שמחה מאוד. (סוגרת את הטלפון – מדברת למיכה) אני לא רוצה לפתוח פה לשטן, אבל אולי אולי אולי, הצלחנו יונתן ואני למכור את הדירה ברחוב המקדש. זוג נחמד התקשר, הם שוקלים לקנות. מיכה: זה נהדר.

אסתי מרוצה. מרימה שוב את כוס הקפה אבל מניחה אותה מבלי ששתתה.

אסתי: אתה יודע, יונתן ואני צוות ממש מעולה. חשבתי, אולי כדאי לשלוח אותו ללמוד מנהל עסקים? (קוראת) יונתן.

ורק עכשיו היא שותה את הקפה שלה ומיכה נושם לרווחה.

אסתי: יש לו חוש טבעי לזה.

נכנס יונתן. נסער ומבולבל.

יונתן: מתפוצץ לי הראש. איזה אדיוט אני. למה יצאתי למסיבה הזו אתמול? מי יוצא למסיבה לפני מבחן ועוד מבחן בדיני נפשות. איזה דפוק אני, ועוד לשתות.

אסתי: הלכת למסיבה? לפני מבחן?

יונתן: כן. דווקא היה נחמד. היו כמה בנות. (מחייך)

אסתי(המומה) בנות?

יונתן: כן, היה צחוקים. ממש.

אסתי: מי הזמין בנות?

פלד מבין שסמול החדירה זכרון קצת שונה ממה שתכנן, ונדרך.

יונתן: לא יודע. רקדנו המון.

אסתי: רקדתם עם בנות? (נבהלת) מיכה, אתה שומע?

מיכה: אסתי, נו, גם אנחנו היינו צעירים. את ברכת אלי מהמחנה בנות...

אסתי (צוחקת במבוכה): די מיכה. (ליונתן) שב, שתה מים. זה יעזור לך.

יונתן מתיישב. אסתי מוזגת לו מים.

יונתן: יש משהו לאכול אמא? אני גווע

אסתי: בטח. אכין לך ארוחת בוקר.

היא הולכת לפינת המטבח.

אמירה יוצאת מחדרה, לבושה בבגדיה המסורתיים, הולכת לפינת המטבח, מעמידה

פינג'אן ומתחילה להכין ארוחת בוקר בעוד אסתי לצידה עושה אותו הדבר.

אמירה: (ערבית) יאבא, נור. צ'בח אל חיר. בואו לאכול

אמירה עורכת את השולחן. נור יוצאת מחדרה בבגדי בית ספר. מתיישבת מול יונתן שלא

רואה אותה. מתחילה לאכול

אמירה: חביבתי. חכי לאבא. (צועקת) יאבא, בוא לאכול. הקפה מתקרר.

נור מפסיקה לאכול ומסתכלת על עצמה בנייד, מתייפייפת. מצחקקת.

אסתי חוזרת עם ארוחת הבוקר ומגישה לבנה.

אסתי: נו, איך?

יונתן: טעים אמא.

הוא מושיט יד לכוס הקפה. ידו כמעט נוגעת בידה של נור. שניהם שותים במקביל.

דאוד מגיע לשולחן לבוש יפה.

נור: (מופתעת) יאבא, יש לך ראיון עבודה שככה התלבשת יפה?

דאוד מתיישב. שותה מהקפה.

דאוד: אני הולך לפגישות בענייני הוועד (פאוזז – הוא נבוך) ואחרי זה לדייט.

הבנות המומות מביטות זו בזו

נור: לדייט? מי זו?

דאוד: קוראים לה חורייה. היא אלמנה, כמוני.

אמירה: יש לה ילדים לחורייה הזאתי?

דאוד: שני ילדים. אחד בן עשר והשני ארבע עשרה.

נור: ומה עם אמא? שכחת אותה?

דאוד קם, עושה סיבוב בחדר. הוא מוטרד. אמירה ממשיכה לאכול. נור עוקבת אחריו

בעיניה אבל לא אומרת כלום.

יונתן קם, לוקח תיק, מנשק את אמו וצועד לדלת הכניסה. ואז עוצר.

יונתן: לאן אני הולך?

אסתי(למיכה) מה קורה לזו? (ממהרת ליונתן) מה קורה יונתן?

יונתן: לא יודע. כואב לי הראש.

מיכה: (קם עם חיוך מרגיע) יש לו הנג אובר אסתי. זה הכל. אני חייב לזוז (מחבק את יונתן)

אני בטוח שבערב תרגיש יותר טוב. .

הוא מנשק את אסתי ויוצא.

אסתי: (מניחה יד על מצחו של יונתן) אתה קצת חם, תחזור למיטה, תנוח.

יונתן: טוב אמא. תודה.

יונתן הולך לחדרו.

דאוד מתקרב לבנותיו.

דאוד: מאז שאמכן מתה, לא היתה לי אף אחת. אני עושה כמיטב יכולתי, אבל קשה לי.

(לנור) בבקשה אל תכעסי עלי. (לובש את הז'קט שלו) אחזור בערב. להתראות.

דאוד יוצא מהבית.

אמירה ממשיכה לאכול. נור מוטרדת.

נור: לא אכפת לך שהוא הולך לאישה אחרת?

אמירה: אם תהיה לו אישה, היא תנקה ותבשל ואני אוכל לחזור ללימודים.

נור לוקחת את תיק בית הספר שלה, ויוצאת בטריקת דלת.

אסתי מתיישבת לעבוד. על צג המחשב שלה עולים אימג'ים של כל מיני נכסים למכירה

וקנייה שחלקם בתים ערבים.

אמירה אוספת את הכלים ומתחילה לנקות את הבית.

תמונה 6. שנת 2023 – משרדו של וסרמן

מיכה צעיר יותר בעשרים שנה, נכנס לחדר משרדי. בחדר כבר יושב וסרמן, המפקד, גם

הוא צעיר יותר. לבוש באזרחי, טרם הגיע למעמדו הרם.

מיכה: בוקר טוב וסרמן

וסרמן: שב בבקשה (מיכה מתיישב) מה שלום אסתי והילדון?

מיכה: (מחייך) אסתי בטוב, סיימה את ההשתלמות והצטרפה לסוכנות תיווך ויונתן מתחיל

מחר גן חדש ומתרגש מאוד.

וסרמן: שיהיה בהצלחה.

מיכה: תודה

וסרמן: דאוד חמדאן.

מיכה: מה איתו?

וסרמן: הוא נבחר לעמוד בראש הוועד למאבק נגד מה שהם מכנים נישול. אני לא מזלזל בו, הוא מנהיג עם שיעור קומה, איש משכיל, רציני ומקושר. אנחנו מוכרחים למצוא דרך להרחיק אותו מהעיר אבל זה צריך להיעשות בחוכמה כי מעצר שלו יעורר תשומת לב בין לאומית להתיישבות במזרח ירושלים ואת זה אנחנו לא רוצים.

מיכה: וסרמן, בג"צ דחה את העתירה שלנו, לא הוכחנו שהבית שלו היה רכוש יהודי לפני .67

וסרמן: תמצא דרך אחרת. (מבחין בהיסוס של מיכה) אין לנו עניין לפגוע בו, רק לגרש אותו. התקנו האזנה בבית שלו ובטלפונים שלו ושל הבנות. תמיד יש איזה סוד קטן ומכוער. .

פאזזה. מיכה מדבר בשקט ובכאב.

מיכה: זה לא זה. במלחמה אבי ומשפחתו גורשו מביתם בלבוב ונשלחו למחנות. אחרי השחרור ובשארית כוחותיו, הוא שקל אז שלושים קילו, אבא שלי חזר הביתה וגילה שכל המשפחה נרצחה ושבבית שלו גרה הבת של השכנים הפולנים ובעלה. הוא בקש מהם לצאת והבעל ירה בו וגרש אותו. לא היה יום בחיי שבו אבי לא הזכיר את הבית שאבד לו. הוא זכר מקום של כל חפץ, ריח של כל תבשיל שאמו הכינה, הוא זכר קורי עכביש על תקרת חדר השינה, טיפות גשם על החלון...העצב שלו היה כמו רעל.

וסרמן: אנחנו מוכרחים להפוך את העבר מגעגוע לנשק אחרת לא נשרוד.

מיכה: וסרמן, איך אני אגרש אדם מביתו? לאן הוא ילך?

וסרמן: ניתן לו דרכון זר, כסף לקנות דירה נחמדה באיזו בירה אירופאית, הבנות שלו ילכו ללמוד. יהיה לו כל מה שהוא חושק בו, אבל לא כאן.

מיכה: ואם הוא לא יסכים?

וסרמן: (נעמד, סמכותי) מיכה, שנים חיכינו וסוף סוף הגיע הרגע הנכון: ההתיישבות התחזקה, בניה המוכשרים הפכו לשרים בממשלה, למפקדים בצבא, לאנשי תקשורת, הישיבות גדלו, התלמידים התחמשו, הרבנים אתנו, בית המשפט שלנו, הצבא לצידנו.

והמחנה הליברלי חלש, מצחצח דרכונים ולא ירחק היום שיעזבו לאירופה ואמריקה בהמוניהם. אבל אני יודע היטב שעוד כמה שנים, כשתהיה כאן מדינה יהודית לתפארת מהירדן ועד הים ובית המקדש השלישי יעמוד על תילו, אז יצא השד האנטישמי מבקבוק ההיסטוריה, ויחשוף שיניים, והם יתחננו לשוב הביתה כי רק כאן הם יוכלו להיות יהודים, ואנחנו נקבל אותם באהבה כי אחינו ואחיותינו הם, זרע יהודי קדוש. אלו הימים האחרונים של העולם הישן מיכה, ואני מוכן להנהיג אותנו לעתיד החדש שבפתח. (פאזזה) ואשמח שאתה, האדם היחיד שאני בוטח בו, חברי שתמיד נאמן לי, תהיה לצדי.

מיכה שותק.

וסרמן: אחרי שהמלחמה תסתיים, אתה תזכה לתמורה שכל כך מגיעה לך, אני אתן לך

משרה טובה, מכובדת, כוח, כבוד. דבר לא יחסר לך מיכה.

מיכה: אני לא מחפש כבוד וכסף. אתה יודע את זה.

וסרמן: תגיד מה אתה רוצה

מיכה מהרהר.

מיכה: אני רוצה לזכור את העבר, כמוך. כך ציווה עלי אבי, כך ציווה עלי אלוהיי.

וסרמן מהרהר.

וסרמן: המלחמה תהיה קשה. אתה תראה מראות איומים, תאלץ לעשות דברים קשים מיכה, למלא פקודות שנויות במחלוקת. כולנו נצטרך, לכן פיתחנו את תוכנת המחיקה שתופעל מיד על כל האזרחים וכן על אויבינו, כך שלא יבקשו נקמה. השכחה היא המפתח שלנו לחברה חדשה, טובה יותר, חזקה יותר. היא הדרך שלנו לשלוט על הסיפור שלנו. הזיכרון יחליש אותך.

מיכה: זה התנאי שלי.

וסרמן: אני מזהיר אותך, אם הזיכרון שלך אי פעם יופנה נגדי או נגד האומה שלנו, יסכן את העתיד שלנו, אאלץ לפעול נגדך בכל החומרה הנדרשת.

מיכה מושיט לו את ידו והם לוחצים ידיים.

תמונה 7. בין הזמנים

נור נכנסת לחדרה בסערה, מזנקת למיטה. יונתן שוכב שם. נעמד בבהלה.

נור: לא . לא שוב פעם

יונתן מאבד את שיווי המשקל ונופל. נור לא מפחדת ממנו אבל שומרת מרחק בטחון.

יונתן (נבהל) מה זה, מי את ?

נור: מי אני? נור. כבר אמרתי לך. אין לך חלומות אחרים?

יונתן: אני חולם?

נור: כן, עלי.

יונתן: שטויות.

נור: אתה יונתן.

יונתן: איך את יודעת?

נור: כי כבר נהלנו את השיחה הזו. תשמע, אתה חייב להפסיק לחלום עלי.

הוא מנסה לקום ושוב נופל. אוחז בראשו. נאנח.

יונתן: לא מסוגל לזוז. הכל מטושטש לי.

הוא מתיישב. מביט בה במבט משונה.

יונתן: מה היה בפעם הקודמת?

נור: אמרת לי שראית אותי ברחוב.

יונתן: ואז?.

נור: מישהו ירה, ואני מתתי.

יונתן: זה מה שספרתי לך?

נור: כן. אבל אני לא הייתי בשום רחוב ואף אחד לא ירה עלי.

יונתן: מזל. לא הייתי רוצה שתמותי.

נור: תודה באמת. אז הבנו שאתה חולם עלי, והלכנו לישון כדי שתקום ותשכח אותי.

יונתן: ואיך זה נגמר?

נור: זה לא נגמר. הנה אנחנו פה שוב פעם.

יונתן: תגידי, מה זה המבטא הזה שלך?

נור: אני מארגנטינה.

יונתן: כך חשבתי (מבסוט) העברית שלך מצוינת.

נור: תקשיב יש לי מצב רוח מחורבן, אבא שלי מעצבן אותי, אחותי מתעסקת כל היום בעצמה

והחדר הזה הוא המקום היחיד שיש לי בעולם, אז תעוף ממנו, טוב?

יונתן: למה אבא שלך מעצבן אותך?

נור: לא ענייך. תראה כמו שאני יודעת זמן חלום הוא בין 3-7 שניות. אז אני אהיה לארג',

אלך למכולת של אחמד להביא חלב ובינתיים תעבור לחלום אחר. בסדר?

היא פונה ללכת.

יונתן: איפה זה המכולת של אחמד?

נור: מאחורי המסגד.

יונתן: מסגד? אין פה שום מסגד. (צוחק) פה זה לא מצריים.

נור מסתכלת עליו, פותחת את החלון מביטה החוצה.

נור: בוא לפה. (הוא קם) מה אתה רואה?

יונתן: את תלמידי הסמינר רצים באצטדיון, את מיכאל חבר שלי מטייל עם הכלב שלו, את

בית הכנסת הגדול ואת ארמון דויד והדגלים, ומאחורה, שם, מעבר לחומה, פארק ענקי ואגם.

מה את רואה?

נור: רחוב עם זבל וביוב פתוח, אישה עם שני סלים, זקן על קביים, מרצדס של עבריינים,

תרנגולות, זקנים מעשנים בקפה, ילדים משחקים כדורגל ליד הפחים. את המסגד שליד

המכולת של אחמד ורחוק באופק. שם (מצביעה)..הרים.

שתיקה. הם מבולבלים.

נור: איך זה שאנחנו לא רואים אותו הדבר?

יונתן: איפה את גרה?

נור: פה, בסילוואן.

יונתן: לא מכיר. פה זה שכונת בת שבע.

נור: ממת' יש פה שכונת בת שבע?

יונתן: היא הוקמה אחרי הנצחון.

נור (נבהלת) איזה נצחון?

יונתן: במלחמה הגדולה.

נור: מתי היא היתה?

יונתן: אפריל 2025.

נור: (מגחכת) טמבל 2025 עוד לא היתה. רק עוד שנתיים.

יונתן נראה המום.

נור: מה קרה?

יונתן: עכשיו השנה 2035.

פאזזה.

נור: אתה צוחק עלי?

יונתן: לא.

נור: אז אם השנה היא 2035, כמו שאתה אומר ואתה גר כאן בבית הזה, אז מה קרה

לאנשים שגרו כאן קודם? לפני המלחמה?

יונתן: המורדים? כולם גורשו, רבים חוסלו. נשאר מעטים במערות. בקרוב הם ימותו מרעב.

נור: איזה מורדים?

יונתן: לפני המלחמה שלטו בארץ המורדים ששכחו את תורת אבותינו וזרעו כאוס. אבל צבא

העם הביס אותם, ואנחנו בנינו את העיר והקמנו לתחייה את ממלכת דויד.

נור מנסה לעכל את דבריו.

נור: זה הופך מחלום לסיוט.

יונתן: אני מצטער.

נור: בחלום הראשון שנפגשנו, רצית לדעת על מה אני חולמת, אתה עדיין רוצה?

הוא מהנהן.

נור: כמעט כל לילה אני חולמת שאני חוזרת הביתה מבית ספר, וכשאתה נכנסת, הבית מלא

ריח של אוכל ואמא שלי היפה, אומרת חביבתי נור...היכ כאן פילמדרסה? העיניים שלה

נוצצות אלי ואז אנחנו אוכלות יחד, היא תמיד שמה יותר מידי מלח, והיא אומרת לי, עכשיו

יאללה תעשי כלים, ואני שונאת לעשות כלים אבל כשהיא שרה, לא אכפת לי.

היא נחנקת אבל ממשיכה לדבר.

נור: אמא שלי מתה לפני שנתיים בבית הזה. בבית שלנו. שהיה פה, ואני הייתי פה ואחותי

היתה ואבא שלי גם. ופה, איפה שאני עומדת עכשיו, צרחתי, אמא אל תמותי לי...אל תמותי

לי אמא...פה זה הבית שלי ולא השכונה המפורבנת שלך.

נור בוכה. הוא רוצה לחבק אותה.

נור: אל תגע בי

היא דוחפת אותו מעליה ויוצאת מחדרה.

תמונה 8 . בתים

נור נכנסת לסלון. אמירה מכינה אוכל. נור נסערת

נור: תהיה מלחמה גדולה ואמירה והיהודים יגורו בבית שלנו. ואני אברח וירו בי, אמירה, אני אמות. חייבים לברוח מכאן, עכשיו.

אמירה: (צוחקת) נברח אחרי האוכל טוב?

לתוך הבית נכנס דאוד. תולה את הז'קט שלו. יש לו מצב רוח טוב.

אמירה: איך היה הדייט אבא?

דאוד: נעים מאוד. חורייה רוצה לפגוש אתכן.

נור: (ממהרת אליו) אנחנו צריכים לברוח מכאן אבא, תהיה מלחמה גדולה ויגרשו אותנו..ואני אמות.

דאוד מופתע. מביט לאמירה

דאוד: אל תפחדי. חוריה אישה נחמדה מאוד נור, את תסתדרי איתה.

נור: (כועסת) זה לא קשור אליה. אתם לא מבינים כלום!

דפיקות בדלת

אמירה ונור מסתכלות בדלת בפחד. דאוד פותח את הדלת. מיכה, צעיר ב 13 שנה,

נכנס.(מיכה הצעיר ודאוד מדברים עברית)

מיכה: משא אל ח'ר, שמי מיכה פלד ואני נציג ...

דאוד(חותך אותו) אני יודע מי אתה. (כעוס - בערבית) אמירה, תכיני קפה. נור לכי איתה.

מיכה: אני נציג עמותת המקדש. העמותה שלנו פועלת לקידום תרבות ומורשת יהודית

הבנות פונות לפינת הקפה. אבל ממשיכות להיות קשובות לשיחה.

דאוד: מה אתה רוצה?

מיכה: ידידי, לא באתי לריב. להיפך. באתי לעזור.

דאוד: (סרקסטי) בית המשפט שלכם פסק לטובתי. אין לך מה לחפש כאן.

מיכה: יש לך חוב ארנונה לעירייה של מאה ושלושים ושניים אלף שקל, ואני גם יודע שבקרוב,

אם לא תשלם, יבואו הוצאה לפועל, וירוקנו את הבית ובשלב שני ייקחו אותו.

דאוד: ואתה מציע לי למכור לכם את הבית.

מיכה: כן, ואפילו תצא עם רווח לא רע.

דאוד : יש לי חדשות בשבילך, אני מרושש אבל לא מיואש

מיכה:,תראה, אנחנו מבינים שאתה לא רוצה להראות משת"פ, מובן. זה מסוכן. יש לנו

פתרון. נסדר לכולכם דרכון זר, מה שתבחר, שוודי, נורווגי...קנדי...תקבלו הקצבה חודשית.

אמירה לא תצטרך לפרנס אותך. נור תמצא חתן. היא בחורה יפה ואתה, אתה תוכל לנוח

ממלחמות אבודות. זו הצעה טובה דאוד..

דאוד: אני אלחם על הבית הזה ועל האדמה שלנו בכל הכוח שלי ועד טיפת דמי האחרונה.

מיכה: וגם עד טיפת דמן האחרונה של הבנות שלך?

דאוד שותק.

מיכה: דאוד, אני מבין אותך. תאמין לי שאני מבין, אבל אם לא תלך בשקט, זה יהיה מלוכלך וכואב.

דאוד: בזה אני בטוח.

מיכה פונה ללכת. פותח את הדלת, ואז חוזר.

מיכה: (לאמירה) אמרו לי שלאחרונה את מסתובבת בלילות במועדון מאוד מסוים בעיר לבושה, בואי נגיד את זה בעדינות, באופן פחות מכובד.

מיכה מחייך לבנות. יוצא.

דאוד מסתכל על אמירה המבוהלת. הוא נראה כאילו חבטו בראשו.

דאוד: על מה פלד מדבר? איפה את מסתובבת? איזה בגדים?

אמירה: הוא משקר. אין בגדים. אני לא מסתובבת. אני בעבודה, כל הזמן.

נור: אמרתי לכם, הם יקחו לנו את הבית שלנו ויגרשו אותנו.

דאוד: (מתעצבן) די כבר עם השטויות שלך נור

נור נעלבת ומתרחקת.

דאוד: (לאמירה) ואת, תני לי את הטלפון שלך.

אמירה: לא יאבא. לא. לא את הטלפון.

דאוד חוטף לאמירה את הטלפון שלה. שם אותו בכיס שלו.

קולו של יונתן (צועק) נור...נור.

דאוד: מעכשיו את לא יוצאת מהבית.

אמירה: ומי יעבוד? אה? ומי ישלם חשבונות? ומה נאכל?

דאוד: נסתדר.

אמירה צוחקת בפניו. הוא סוטר לה. אמירה מביטה בו במבט מאתגר, ואז הולכת

לחדרה. דאוד מוריד את הז'קט, תולה על הקולב, מתקרב לנור.

דאוד: אני רק רוצה שיהיה לך טוב, תהיה לך אמא חדשה, היא תדאג לך ותאהב אותך, אני מבטיח.

נור לא עונה לו. דאוד הולך לחדרו.

יונתן יוצא בריצה מחדרו לחלל המרכזי, חולף על פני נור, לא רואה אותה.

יונתן (צועק) נור..איפה את?

אסתי(יוצאת מחדרה בבהלה) יונתן, למה אתה צועק?

יונתן: ראית את נור?

אסתי: מי זו נור?

יונתן: היא היתה בחדר שלי ואז נעלמה. (פותח חלון וצועק) נור...

אסתי סוגרת את החלון. תופסת את בנה בכוח

אסתי: מה יש לך? אתה מדאיג אותי נורא.

מיכה נכנס הביתה – לשנת 2035. רואה את אסתי מנסה להרגיע את יונתן

אסתי: תודה לאל שבאת. אני לא יודעת מה קרה לו, אני פוחדת

יונתן מפסיד להאבק באמו וצונח על הריצפה, מחבק את ברכיו וטומן את ראשו ביניהן.

מיכה (נבהל) מה קורה?

אסתי: הוא מסתובב בבית כמו מטורף וצורח נור..מי זו? אני לא מבינה מי זו והוא אומר

שהיתה בחדר שלו.

כעת מיכה ממש מבוהל.

יונתן: אבא, איפה זה סילואן?

מיכה: איפה שמעת את זה?

יונתן: ממנה, מנור. היא אמרה שהיא גרה שם לפני המלחמה הגדולה.

אסתי: סילואן? לא שמעתי על דבר כזה.

מיכה: הוא הוזה.

אסתי: אני רוצה לקחת אותו מיד לרופא.

מיכה: לא לא. אין צורך. אני אקח אותו לסיבוב וארגיע אותו. בוא יונתן. נצא לנשום קצת אוויר.

הוא ניגש לבנו, מחבק אותו והם פונים לצאת. יונתן משתחרר מהחיבוק של אביו.

יונתן: אולי היא חזרה לחדר לחפש אותי.

מיכה: אתה מוכרח לבוא איתי.

יונתן: לא!

והוא הודף את אביו, רץ לחדר שלו. אסתי ממש מבוהלת.

אסתי: אני מזמינה אמבולנס, נסע למיון. אולי הוא בלע משהו במסיבה ההיא, איזה כדור או

משהו. שמעתי על כדורים כאלה.

אסתי מחייגת בנייד שלה. מיכה לוקח לה אותו.

מיכה: תקשיבי לי.

אסתי (נבהלת): מה?

מיכה: לפני כמה ימים יונתן ספר לי שהוא ראה ברחוב את הנור הזו ואז פגש אותה בחדר

שלו. מיד הבנו שמדובר בזיכרון פולשני.

אסתי (נבהלת) מי מחק לזו?

מיכה: מדענית ומנתחת מוח שאני מכיר הרבה שנים. אפשר לסמוך עליה

אסתי: למה לא ספרתם לי כלום?

מיכה: לא רצינו להדאיג אותך.

אסתי: זה המורדים החדירו לזו?

מיכה:(מהסס) כן. כדי לפגוע בי ולהחליש אותנו. לכן לקחתי אותו מיד למחיקת זכרון, נראה היה שהכל בסדר, אבל עכשיו הזכרון הזה חזר אסתי: איך הזכרון חזר?

מיכה: אני לא יודע. אולי הוא הוחדר שוב. אני מוכרח לקחת אותו אליה מיד. המשמרות יתחילו בסיוורים בעוד דקות ואם הם יאתרו את יונתן אני לא אוכל להגן עליו. אסתי: אתה המפקד שלהם, תגיד להם שאתה מטפל בזה.

מיכה: במקרים של החדרת זכרונות הפיקוד עובר לווסרמן. זה החוק. לכן המחיקה היא הפתרון היחיד. אנחנו מוכרחים למהר אסתי אסתי: אם הזכרון חזר פעם שנייה, זאת אומרת שהמורדים יעשו את זה שוב ועוד מחיקה לא תעזור. אני רוצה שנשלח אותי מיד לאחותי בניו יורק. הוא יהיה בטוח שם.

הנייד של מיכה מצרצר. על המסך נראה וסרמן.

וסרמן: מיכה.

מיכה: כן המפקד

וסרמן: מסתבר שזו לא היתה תקלה טכנית. זה פיגוע. הזכרון יורט במזרח העיר. הוריתי להוציא מיד את המשמרות ואם עד השעה חמש לא נאתר את הבוגד, נכריז על עוצר ונעבור בית בית. אני מבקש שתגיע במידי לבור ותפקח על המבצע. זה ברור?

מיכה: כן המפקד.

המסך משחיר.

מיכה: אין לנו זמן אסתי

אסתי חיוורת. מביטה למיכה ומהנהנת.

אורות של ניידות שחולפות ברחוב, מאירים את החדר בצבעי אדום וכחול לסירוגין. סירנה מייללת.

תמונה 9 מעבדה. 2035

שרונה מסדרת שורות לסמול עם כרטיס אשראי.

סמול נכנסת ושואפת מהקוק. מתרווחת

יונתן ומיכה נכנסים למעבדה.

יונתן: לאן הבאת אותי אבא? מה זה פה?

אמירה נדרכת.

סמול: (מבולבלת מהסם) מה זה פה?

מיכה: תגידי לי את. הוא כל הזמן מחפש את הבחורה, צועק, חסר מנוחה. (זועם) מה עשית?

סמול: נשארתי שבבים, זה קורה.

יונתן: איזה שבבים? מה הולך פה?

מיכה: בן, תרגע. תסבירי לו.

סמול: שב.

יונתן: (לא יושב) מה זה שבבים?

סמול: אביך הביא אותך לכאן בגלל זכרון פולשני. מחקנו אותו. כנראה נשאר שובבים. נעלים אותם היום וזהו, הכל ישוב על מקומו בשלום. מבטיחה.

יונתן: מחקתם לי את הזכרון?

סמול: כן.

יונתן: למה?

מיכה: המורדים גילו שאתה הבן שלי והחדירו לך זכרון מדומה ומסוכן מאוד. אני מצטער, ויודע שזה לא נעים, אבל לטובתך, הרופאה תמחק לך עכשיו שוב את השבבים וגם את השיחה הזו. זו האפשרות הכי טובה להגן עליך.

יונתן: הם החדירו לי את הזכרון על נור?

סמול: כן.

יונתן: אז איך זה שהיא באה לחדר שלי?

סמול: זו אשליה לא זכרון. המורדים משחקים לך במוח.

יונתן: אבל אני בטוח שראיתי אותה, שנגעתי בה... היא שכבה לידי. הרגשתי את השער שלה על הפנים שלי. העור שלה נגע בשלי. הרחתי אותה. אני לא רוצה שתמחקו לי את הזכרון... אני צריך למצוא אותה.

יונתן רץ לעבר היציאה. מיכה מזנק עליו ותופס אותו בכוח.

מיכה: אתה לא הולך לשום מקום. (לסמול) נו... את חייבת למהר, אני מוכרח להגיע לבור לפני שיתחילו לחשוד.

סמול: אתה יכול ללכת. הוא יהיה בטוח אצלי. תאסוף אותו בחמש..

מיכה: (לבנו) נתראה בקרוב.

הוא מחבק את בנו ויוצא במהירות.

סמול: שרונה, עכשיו.

שרונה נותנת מזרק לסמול שדוחפת זריקה ליונתן, שמיד קורס.

סמול: מה אומרים בידיש? מי שהולך לישון עם כלבים מתעורר עם פרעושים. איפה שמת את הבייגלה? בא לי לטבול בקוטג'.

שרונה: במדף העליון במזווה גברת.

סמול: רוצה קצת?.

שרונה: לא תודה גברת.

סמול: תכף חוזרת.

שרונה מהנהנת. סמול יוצאת. שרונה ממחרת ליונתן, רוכנת מעליו. סוטר לו. הוא

מתעורר, המום.

יונתן: מה קרה לי?

אמירה: נתתי לך זריקת הרגעה אבל במינון מאוד נמוך.

יונתן: מי את, מה את רוצה ממני?

אמירה: תקשיב לי טוב, אין לנו זמן. היא תקף תחזור. זו אני שהחדרתי לך את הזכרון על נור.

יונתן: לא המורדים?

אמירה: (בשקט) אין מורדים.

יונתן: מה זאת אומרת?

אמירה: המועצה העליונה שלכם המציאה אותם כדי שתפחדו.

מרחוק נשמעות יבבות של סירנות. אמירה לחוצה. מדברת מהר וקשובה .

יונתן: למה שאבא שלי ירצה למחוק לי את הזכרון הזה?

אמירה: כי הוא חושב שהוא מסוכן עבורך.

מרחוק נשמעת סמול שרה – אומרים לנו שיש סקס אחר, השירה הולכת ומתקרבת.

יונתן: והוא מסוכן?

אמירה: מאוד. אבל אם אתה רוצה להציל את נור, אתה צריך להסתכן.

יונתן: אני רוצה.

אמירה: אני אחבר אליך את האלקטרודות אבל לא אחבר לחשמל. המסטולה הזו לא תשים

לב ואתה תתעורר ותעמיד פנים ששכחת.

יונתן: אני לא מבין. נור מתה.

אמירה מוציאה מכיסה דיסק און קי.

אמירה: הכל פה. תחזור בלילה. אהיה לבד ואסביר לך הכל.

יונתן: מי את?

אמירה: אמירה, אחותה של נור.

נשמעים צעדיה ושירתה של סמול שחוזרת.

הם מביטים זה בזו. הוא לוקח את הפנקס ודוחס לכיסו וממהר למיטה.

הוא נשכב על המיטה. שרונה שמה עליו אלקטרודות. סמול נכנסת.

סמול: לפחות את הקוטג' השאירו לי.

מפעילה את המחשב.

סמול: שרונה תגידי, עוד יש משהו?

שרונה: קצת גברת.

סמול: אז תביאי. יש לנו איזה שעתיים עד שהטמבל הזה יתעורר.

שרונה מכינה לה שורת קוק. סמול שואפת.

סמול: ושיר קטן של פעם, ללוות את הסוטול

שרונה שרה:

"אני רוצה לחזור

אל הימים הכי יפים שלי

הימים היחפים של בנימינה- כן

ד"ר סמול לוקחת את ידה של שרונה והן רוקדות ולס ושרות יחד.

אני זוכר, הכל זרם לאט,

השמש לא מיהר

אנשים אמרו שלום,

חבר היה חבר."

תמונה 10 בתיים

ליד השולחן, אמירה מקפלת כביסה. מולה אסתי מקפלת כביסה, תנועותיה מהירות.

היא מודאגת. מביטה מדי פעם לדלת. הן לא רואות זו את זו.

דאוד יוצא מחדרו. נראה טוב, לובש ז'קט.

אמירה: אתה נראה טוב אבא. הולך לפגוש את חורייה?

דאוד: כן.

אמירה: אני רוצה לחזור לעבודה. בבקשה.

דאוד: תחזרי כשאחליט.

אמירה: אז תחזיר לי את הטלפון. בבקשה

דאוד: לא!

דאוד יוצא. אמירה כעוסה, ממשיכה לקפל כביסה. נשמעת דפיקה על הדלת. אמירה

פותחת. זה מיכה שנכנס חזרה ל 2023 צעיר יותר בעשרים שנה.

אמירה מנסה לסגור את הדלת אבל הוא לא נותן לה ונכנס. עומד מול אסתי (שאותה הוא

לא רואה) שממשיכה לקפל כביסה

מיכה: את יודעת לאן אבא שלך הולך בכל ערב כשהוא לבוש כמן חתן?

אמירה: זה לא ענייך.

מיכה: נכון, ובכל זאת דחפתי את האף הארוך שלי לעניינים לא לי, והבנתי שהוא אמר לכן

שהוא פוגש אישה ששמה חורייה, אלמנה כמוהו, עם שני ילדים ועוד הוא אמר לכן שהיא

מוצאת חן בעיניו. שמעתי גם שאחותך לא מרוצה מהעניין, היא חושבת שהוא בוגד בזכרה

של אמה שלכן.

אמירה מבינה מיד שיש האזנה בבית. מביטה סביבה, מבוהלת.

מיכה: הכל אנחנו יודעים

אמירה: מה אתה רוצה ממני?

מיכה: חורייה זה שם קוד של מוחמד אבו סאלם, בכיר בג'יהאד האיסלמי.

אסתי מסיימת את לקפל כביסה. לובשת ז'קט, מול המראה היא שמה שפתון ויוצאת.

אמירה: אני לא מאמינה לך. מה אתה רוצה ממני?

מיכה: רק עזרה קטנה.

אמירה: אני בחיים לא אבגוד באבא שלי

מיכה: וחנואן, המאהבת שלך הנחמדה והיפה? עובדת בשבילנו הרבה זמן. כבר כשהכירה אותך אמרה לנו שאת מטרה קלה, אמירה רעבה לאהבה, כך בדיוק אמרה לנו.

מיכה מוציא את הטלפון שלו. על המסך נראות שתי נשים עירומות למחצה זו עם זו. היא אחת מהן. אמירה מסיטה את עיניה.

מיכה: בבקשה, אל תקחי את זה קשה. ובכל פעם שחנואן מפתה מישהי או מישהו, אחותה מקבלת סבב הקרנות בהדסה. אז אל תכעסי עליה.

אמירה: מנוול.

מיכה: עוד רגע והתמונות יעלו לרשת וכל העולם יראה אותך חוגגת עם החברה שלך.

אמירה: (לוחשת) יהרגו אותי.

מיכה מוציא מכיסו מכשיר האזנה ומניח על השולחן.

מיכה: כל מה שאני מבקש זה שתשימי את הממתק הזה בכיס של הז'קט שלו. זה הכל. אם תעשי את החלק שלך בעסקה, הכל יהיה בסדר ואף אחד לא ידע שום דבר.

אמירה: תהרגו אותי?

מיכה: חס וחלילה. אביך יעצר לכמה ימים, ואז יורחק מהעיר. אתן תלכנה איתו. נדאג לסכום כסף מכובד כדי שלא תהיו רעבים.

מיכה מוציא מכיסו טלפון נייד.

מיכה: הבנתי שאבא לקח לך את הטלפון, הנה אחר. תודיעי לי מיד כשבצעת את המשימה שלך, והתמונות ייעלמו. שאי ברכה.

מיכה מניח את הטלפון על השולחן ליד מכשיר ההאזנה.

מיכה: דעי לך שאני לא עושה זאת בשמחה ואני מבטיח לך, בקרוב תשכחי הכל. האשמה תעלם.

אמירה: אני לעולם לא אשכח.

הוא מביט בה ויוצא.

אמירה ממשיכה לקפל כביסה בתנועות מכאניות. מולה אסתי – עדיין מקפלת כביסה.

דאוד נכנס הביתה. אמירה ממהרת להחביא את מכשיר האזנה והטלפון שקבלה ממיכה מתחת לערימת הכביסה. דאוד מוריד את הז'קט שלו. הוא מבואס.

אמירה: מה קרה שחזרת מוקדם?

דאוד: היא לא באה ולא עונה לי בנייד. אולי עכבו אותה. אולי הילדים. לא יודע.

הוא הולך לחדרו.

מיכה ויונתן נכנסים לביתם. (2035)

אסתי(קמה) יונתן מותק , מה שלומך?

יונתן: אני מאוד עייף. גם כואב לי הראש. אלך לישון קצת

הוא הולך לחדרו.

מיכה: הכל בסדר (מחייך) הזכרון נמחק לחלוטין. אני מניח שעוד כמה

שעות נחזור לשגרה. אני חייב לחזור , וקסמן מחכה לסיכום אירוע.

הם מתחבקים.

אמירה לוקחת את מכשיר האזנה שקבלה ממיכה ומכניסה לכיס הז'קט שאביה השאיר

על הכסא

מיכה יוצא.

אסתי לראשונה רואה את אמירה. עיני שתיהן נפגשות.

תמונה 11 בין הזמנים

יונתן יושב במיטתו. ממתין.

הדלת נפתחת, נור נכנסת. הוא מזנק. היא רוצה לברוח. הוא לא נותן לה וחוסם את

הדלת.

יונתן: תקשיבי לי...בבקשה.

נור: תן לי ללכת.

יונתן: אני לא אתן לזה לקרות. את לא תמותי.

נור: כבר מתי.

יונתן: אני אציל אותך.

נור: איך?

יונתן מסיט בעדינות את שערה מפניה.

יונתן: פגשתי את אמירה.

נור: את אחותי? איפה?

יונתן: בשנת 2035, אחותך עובדת כמשרתת במעבדת זכרון פירטית. הם קוראים לה שרונה.

נור: אני לא מבינה כלום.

הוא משיט לה את הדיסק און קי.

יונתן: הכל פה , חיכתי לך.

נור ממהרת ומכניסה את הדיסק און קי למחשב שלה.

נראות שיירות פליטים כנועים הולכים ומתרחקים מהעיר.

נור(המומה) אז באמת היתה מלחמה

נראים בולדוזרים הורסים בתים ומפנים אבנים. בין האבנים גם שאריות רכוש אישי .

נראים מנופים בונים מחדש את הערים.

רואים מחנות פליטים. מחסומים, מאות אנשים דחוקים בהם.
 רואים עיר מקסימה, יפה, דגל ישראל מתנוסס על כל בית, דגל המנורה לצידו.
 לפתע נראה אביה, דאוד, בתא מעצר. הוא מזוקן ורזה.

נור: זה אבא שלי... הוא בכלא. (נבהלת)

מתקרבת למסך ומלטפת את פניו של אביה.

נור: (מביטה ביונתן) מה עשיתם לאבא שלי?

נור מסתכלת על יונתן. הוא בוכה.

יונתן: אני אציל אותך.

נור: (צוחקת) אותי? בשביל מה? אהיה האהובה הסודית שלך? תחביא אותי בבית שלך
 שהיה פעם שלי? ואני אלמד לא לדבר ולא לנשום כדי שלא יתפסו אותי? ואחלום על העם
 שלי ועל המשפחה שלי ועל השפה והזכרונות שלקחתם ממני? לא חביבי, לא תודה. תן לי
 ללכת.

יונתן: אם תצאי עכשיו תמותי. יהרגו אותך.

נור: עדיף לי המוות

הוא בוכה.

יונתן: אני אוהב אותך נור, בבקשה. אל תלכי.

היא דוחפת אותו, ונמלטת החוצה. יונתן המום, ואז מתפרץ החוצה אף הוא.

תמונה 12 בית מיכה ואסתי 2035

יונתן חוצה את הסלון בריצה בדרכו החוצה. מיכה שיושב בכורסא בחושך, מזנק ותופס
 אותו. יונתן נבהל

יונתן: תן לי ללכת... (נאבק בו)... אין לי זמן. אני חייב להציל את נור.

מיכה: בשום אופן לא.

מיכה הודף את יונתן לעבר החדר שלו.

אסתי (יוצא מחדרה) מה זה הרעש הזה? (מדליקה אור) מה קורה פה?

יונתן: אני חייב להציל את נור. תגידי לו שיתן לי ללכת

אסתי: מיכה, אמרת שהוא שכח!

יונתן: תעזוב אותי אבא.

אסתי: בן שלי מתוק, אבא עושה הכל בשבילך, הזכרון שלך מסוכן לך וגם לנו. המורדים יעשו
 הכל כדי לפגוע באבא דרכך.

יונתן: אין מורדים. אבא משקר.

אסתי: אין מורדים?

יונתן: גם לא היו. זו המצאה. כדי שנפחד.

מיכה: שטויות.

יונתן: אמא, כל מה שספרו לנו, שקרים. מחקו לך את הזכרון, לכולנו מחקו כדי שלא נדע מה

הם עשו כדי לכבוש את הארץ.

אסתי: אתם מחקתם לכולנו את הזכרון?

מיכה: כל החיים שלי מוקדשים לדבר אחד, לעם הזה ולהישרדות שלו. יש לך מושג כמה

המלחמה הגדולה היתה קשה? כמה חיילים צעירים נהרגו? כמה הורים יצאו מדעתם מרוב

כאב? אני נושא את הזכרון בשבילכם, זו הקללה שלי. הלוואי עלי. ..שכחה.

אסתי: מי הייתי לפני שמחקת לי את הזכרון?

מיכה: אישה נפלאה, אהובתי.

אסתי: אז למה עשית לי את זה?

מיכה לא עונה

אסתי: תענה לי.

מיכה: את מצאת חליפת מיילים ביני לבין וקסמן וגילית שאנחנו מפתחים תוכנה למחיקת

הזכרונות של כולם והחלטת לברוח לחו"ל עם יונתן. הצלחתי לעצור אתכם שנייה לפני

שעליתם למטוס. (אסתי המומה) תביני, אסתי, לא יכולתי לאבד אותך. אני אוהב אתכם,

אתם החיים שלי.

אסתי: אז מחקת לי את הזכרון רק כדי שאשאר אתך?

הוא לא עונה לה.

אסתי בבת אחת דוחפת את מיכה.

אסתי: תברח יונתן. עכשיו!

יונתן מביט בה, ורץ.

מיכה דוחף את אסתי, וממהר החוצה בעקבותיו.

תמונה 13 קליניקה 2035

יונתן נכנס במהירות לקליניקה. אמירה מנקה. היא רואה אותו ומזדקפת. יונתן נסער

מאוד.

יונתן: מה עושים? איך אני מציל את נור?

אמירה: נור חיה רק בזכרון שלך

יונתן מבולבל.

יונתן: אני לא מבין.

אמירה: לקח לי הרבה זמן אבל בסוף הצלחתי לשחזר את היום ההוא רגע אחרי רגע. זה

היה יום הולדת ארבע שלך. אמא שלך הביאה אותך לסילוואן, למשרד של אבא שלך. הוא לא היה, ובזמן שהיא חיכתה לו, היה לך משעמם וירדת לרחוב.
יונתן: אני זוכר, עמדתי שם לבד.

אמירה: כן.

יונתן: ראיתי תרנגולת והתחלתי לרוץ אחריה.

אמירה: נכון...ואז?

יונתן ואז.. ראיתי מישהי רצה..ואז ירו בה. (מבין) זו היתה נור?..

אמירה: כן

יונתן: והזכרון הזה נמחק ממני במחיקה הגדולה יחד עם שאר הזיכרונות שלי, ואת החזרת לי אותו.

אמירה: איווה. ואם תעצור את הירייה הזו, נור תחיה.

יונתן: איך?

אמירה: אני יכולה להכניס אותך לזיכרון שלך, ואתה תוציא את נור משם לפני שיורים בה.

יונתן: למה את עוזרת לי?

אמירה: בעולם המטורף הזה, אתה הגאולה שלי. מוכן?

הוא מהנהן. אמירה מזריקה לו את ההרדמה ומחברת את אלקטרודות לראשו ולמחשב.

המסך שחור.

קול עמוק ומהדד בעברית : **עצור**

יונתן: מי זה?

הקול של השומר: שומר הזיכרון היהודי. זו התחנה האחרונה שלך, מאחורי נמצא הזיכרון שלך.

יונתן: תן לי להיכנס.

קולו של השומר : הזיכרון נעול וחתום! מה שיהיה הוא שיהיה.

יונתן: תכניס אותי.

שומר: אם תכנס, תזכור, ואם תזכור לא תוכל לחזור.

יונתן: אני מוכן.

תמונה 14

שוטרים נכנסים למעבדה של סמול, ועוצרים באלימות אותה את אמירה.

אמירה נאבקת בהם.

שוטר מוציא אקדח ויורה בה.

תמונה 15 – המסע לזכרון של יונתן

יונתן מגיע אל העבר, לבית המשפחה הפלסטינית ב-2023 ורואה הכל:
 אמירה בסלון, נראית דרוכה. היא מפרקת את הקופסא שנתן לה מיכה, מוציאה את
 מכשיר האזנה ושמה אותו בכיס הז'קט של דאוד ואז היא כותבת הודעה בנייד שמיכה
 נתן לה.

דאוד יוצא מהחדר, לבוש ליציאה. מצב רוחו טוב, הוא מחייך לאמירה.

דאוד: (לובש את הג'קט) להתראות.

דאוד עומד לצאת.

אמירה: יאבא.

דאוד עוצר, היא ממהרת אליו ומחבקת אותו. הוא מופתע, מסתכל עליה, ומחייך.

אמירה: אתה הולך?

דאוד: כן, חוריה התקשרה, התנצלה ובקשה שאבוא לפגוש אותה.

פאזזה.

אמירה: אללה מעכ

דאוד: תודה.

הוא מחייך ויוצא. אמירה רצה לדלת, ואז עוצרת. מבוהלת.

אמירה (צועקת) נור

נור מגיחה מחדרה במהירות וממהרת לאחותה.

נור: מה קרה ?

אמירה: תעצרי את אבא.

נור: למה?

אמירה: אין דייט, זו מלכודת של השבכ. אם אני אצא אחריו, הם יעצרו אותי.

נור: מה עשית אמירה?

אמירה: טעיתי. (בוכה) מהר, נור, לכי.

נור מסתכלת עליה ורצה החוצה.

נור (צועקת) יאבא.

נשמעות נביחות כלבים. נשמע מואזין.

ברחוב:

נור רצה וצועקת לאביה: יאבא, האדא פח' (מלכודת)..ווינכ?

מיכה מופיע מהצד, בידו אקדח שלופ.

מיכה: עצרי.

נור מבועתת. מרימה ידיים.

מיכה: חזרי הביתה.

נור: לא!

מיכה: אני מזהיר אותך.

יונתן מגיע בתנופה, נעמד בין נור לבין מיכה שאותו הוא עדיין לא מזהה.

יונתן: שלא תעז! (המום) אבא?

מיכה: מי אתה?

יונתן: יונתן, הבן שלך.

מיכה: יונתן? לא יכול להיות. יונתן בן ארבע

יונתן: זה אני אבא, בעתיד, אחרי המלחמה. תוריד את האקדח.

מיכה מתקרב בודק מביט בו מקרוב. אבל לרגע לא מסיט את האקדח מנור.

יונתן: תקשיב לי אבא..אתה מקשיב? **(הוא בוכה)** אני אוהב אותה. אתה מוכרח לעצור את

המלחמה, מוכרח.

מיכה: זה גדול ממני בן, המלחמה הזו היא צו אלוהים. זו מלחמה צודקת, על הקיום היהודי,

על הכאב שלנו, על האבדן העצום, אחרי הנצחון נהפוך לעם רב, כחול אשר על שפת הים.

אלוהים נתן לנו את הארץ הזו. קדש אותה ואותנו.

יונתן: לא אבא. הוא נתן לנו רק געגוע. בבקשה. אני רוצה לזכור, אני רוצה שנור תחיה, אני

רוצה להרגיש. תעצור את המלחמה אבא.

יונתן דוחק את עצמו על לקנה האקדח.

יונתן: אם לא, תירה בי. אני לא רוצה לחיות בעולם שלכם.

ידו של מיכה רועדת. הוא נשבר. מוריד את האקדח.

מהצללים מופיע וסרמן. אקדח בידו.

וסרמן: נשבעת לי פלד, שלעולם לא תנצל את הזכרון שלך נגד המדינה שלנו.

וסרמן דורך את האקדח.

מיכה מפנה את אקדחו ויורה בווסרמן.

מהצללים מגיעים דאוד, אסתי ואמירה ומסתכלים –

על המסך – ים אין סופי.